

Ware Christelijke Religie

Vervolg van Hoofdstuk 11

DE TOEREKENING

Het geloof, dat de verdienste van Christus toerekent, was niet bekend in de apostolische kerk, die voorafging, en wordt nergens in het Woord bedoeld.

636. De Kerk, die het concilie van Nicea voorafging, werd de apostolische Kerk genoemd.

Deze was van grote omvang en verspreid over drie werelddelen: Azië, Afrika en Europa.

Dit was zichtbaar door keizer Constantijn de Grote en zijn monarchie, die niet alleen over tal van koninkrijken in Europa regeerde, maar die later verdeeld werden, maar ook over aangrenzende gebieden buiten Europa, namelijk dat hij een christen en een ijveraar voor de godsdienst was.

Daarom riep hij, zoals boven werd gezegd, de bisschoppen uit Azië, Afrika en Europa naar zijn paleis in Nicea, een stad in Bythinië, tezamen, om de ergernissen van Arius uit zijn keizerrijk te werpen.

Dit is geschied vanuit de Goddelijke Voorzienigheid uit de Heer, aangezien wanneer de Goddelijkheid van de Heer gelochend wordt, de christelijke Kerk sterft, en gelijk een graf wordt, versierd met het grafschrift: 'Hier ligt zij'.

De Kerk die vóór deze tijd bestond, werd de apostolische genoemd, en de uitnemende schrijvers van deze Kerk werden de vaders, en de hun terzijde staande ware christenen, broeders genoemd.

Dat deze Kerk geen drie goddelijke personen en vandaar ook geen Zoon Gods uit het eeuwige erkend heeft, maar alleen de in de tijd geboren Zoon Gods, blijkt uit de geloofsbelijdenis, welke door hun Kerk de apostolische wordt genoemd.

Daarin leest men: 'Ik geloof in God de Vader, de Almachtige, Schepper van hemel en aarde; en in Jezus Christus, Zijn enige Zoon, onze Heer, die ontvangen is van de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria.

Ik geloof in de Heilige Geest, in de heilige katholieke Kerk, in de gemeenschap van de heiligen'.

Hieruit blijkt duidelijk, dat zij geen andere Zoon van God erkend hebben dan de van de Heilige Geest ontvangen en vanuit de maagd Maria geboren Zoon; en geheel geen uit het eeuwige geboren Zoon Gods.

Deze geloofsbelijdenis is, evenals de twee andere, door de gehele christelijke Kerk tot op de huidige dag als waarachtig katholiek erkend.

637. In de eerste tijd erkenden allen in deze christelijke wereld, dat de Heer Jezus Christus God is, aan wie alle macht in de hemel en op aarde is gegeven, en macht over alle vlees, overeenkomstig Zijn eigen woorden: 'Jezus trad naderbij en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde', (Mattheüs 28:18); 'Vader de ure is gekomen, verheerlijk Uw Zoon, opdat Uw Zoon U verheerlijke, gelijk gij Hem macht hebt gegeven over alle vlees, om aan al wat Gij Hem gegeven hebt, eeuwig leven te schenken', (Johannes 17:2); en dat zij in Hem geloofden, naar Zijn gebod uit God de Vader: '...zó moet ook de Zoon des Mensen verhoogd worden, opdat eenieder die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe.

Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat eenieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe'; 'Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven, doch wie aan de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem', (Johannes 3:15,16,36); 'Want dit is de wil van Mijn Vader, dat eenieder die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, eeuwig leven hebbe, en Ik zal hem opwekken ten jongste dage', (Johannes 6:40); 'Jezus zei tot haar: Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft zal leven, ook al is hij gestorven, en eenieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven', (Johannes 11:25,26).

Dit blijkt eveneens duidelijk uit de bijeenroeping van alle bisschoppen door keizer Constantijn de Grote, met het doel om Arius en zijn aanhangers, die de Goddelijkheid van de uit de maagd Maria geboren Heer Zaligmaker loochenden, uit de Heilige Letteren te weerleggen en te verdoemen.

Dit gebeurde weliswaar, maar terwijl zij de wolf vermeden stuitten zij op een leeuw, of zoals het spreekwoord zegt: wie Charybdis ontwijken wil, vervalt op Scylla, [monsters uit griekse mythologie].

In zoverre namelijk dat zij een Zoon Gods uit het eeuwige verzonnen, die neerdaalde en het Menselijke aannam, in het geloof dat zij zo de Goddelijkheid voor de Heer handhaafden en aan Hem teruggaven, niet wetend, dat God Zelf, de Schepper van het heelal, neerdaalde, om Verlosser en aldus opnieuw Schepper te worden, overeenkomstig de volgende klaarblijkelijke plaatsen in het Oude Testament: 'Men zal te dien dage zeggen: Zie, deze is onze God, van wie wij hoopten, dat Hij ons zou verlossen; dit is de Here, op wie wij hoopten; laten wij juichen en ons verblijden over de verlossing die Hij geeft', (Jesaja 25:9); 'Hoor, iemand roept: Bereidt in de woestijn de weg des Heren, effent in de wildernis een baan voor onze God'; 'En de heerlijkheid van de Heer zal zich openbaren, en al het levende tezamen zal dit zien, want de mond van de Heer heeft het gesproken'; 'Zie, hier is uw God! Zie, de Here Here zal komen met kracht en zijn arm zal de heerschappij oefenen; zie Zijn loon is bij Hem en Zijn vergelding gaat voor Hem uit.

Hij zal als een herder Zijn kudde weiden, in Zijn arm de lammeren vergaderen en ze in Zijn schoot dragen, de zogenden zal Hij zachtjes leiden', (Jesaja 40:3,5,10,11); 'Zo zegt de Here, uw Verlosser, de Heilige Israëls: Om uwentwil zend ik iemand naar Babel en doe al de Chaldeeën als vluchtelingen afdalen naar de schepen waarover zij jubelden.

Ik, de Here, uw Heilige, de Schepper van Israël, uw Koning', (Jesaja 43:14); 'Zo zegt de Here, de Koning en Verlosser van Israël, de Here der heerscharen: Ik ben de Eerste en Ik ben de Laatste, en buiten Mij is er geen God'; 'Zo zegt de Here, uw Verlosser, en uw Formeerder van de moederschoot aan: Ik ben de Here, die alles gemaakt heb; die de hemel heb uitgespannen.

Ik alleen; die de aarde uitgebreid heb door eigen kracht', (Jesaja 44:6,24); 'De naam van onze Verlosser is Here der heerscharen, de Heilige Israëls', (Jesaja 47:4); 'Zo zegt de Here, uw Verlosser, de Heilige Israëls: Ik ben de Here, uw God, die u leert, opdat het u welga; die u de weg doet betreden, die gij moet gaan', (Jesaja 48:17); 'Zo zegt de Here, Israëls Verlosser, zijn Heilige, tot de diep verachte, de bij het volk verafschuwde, de knecht van heersers; koningen zullen dit zien en opstaan; vorsten, en zich neerbuigen, ter wille van de Here, die getrouw is, de Heilige Israëls, die u verkoren heeft'; '.. en al het levende zal weten, dat Ik, de Here, uw Redder ben en uw Verlosser, de Machtige Jakobs', (Jesaja 49:7,26); 'Gij zult de melk van de volken zuigen, ja koninklijke borsten zuigen, en gij zult weten dat Ik, de Here, uw Redder ben en uw Verlosser, de Machtige Jakobs', (Jesaja 60:16); 'Gij immers zijt onze Vader; want Abraham weet van ons niet en Israël kent ons niet; Gij, Here, zijt onze Vader, onze Verlosser van oudsher is Uw Naam', (Jesaja 63:16); 'Hun Verlosser is sterk, Here der heerscharen is zijn naam.

Voorzeker zal Hij hun twistzaak beslechten teneinde aan de aarde rust te brengen, maar de inwoners van Babel zal Hij verontrusten', (Jeremia 50:34); 'Maar Ik ben de Here, uw God, van het land van Egypte af; een God nevens Mij kent gij niet en een verlosser buiten Mij is er niet', (Hosea 13:4);

‘Mogen de woorden van mijn mond en de overleggingen van mijn hart U welgevallig zijn, o Here, mijn Rots en mijn Verlosser’, (Psalm 19:15); waaraan nog toe te voegen: ‘Johannes [de Doper] heeft van Hem getuigd en heeft geroepen, zeggende: Deze was het, van wie ik zei: Die na mij komt, is vóór mij geweest, want Hij was eerder dan ik’, (Johannes 1:15).

638. Deze apostolische kerk kan, omdat zij de Heer God Jezus Christus vereerde, en dan tevens in Hem God de Vader, vergeleken worden met de tuin van God; en Arius, die toen opstond, met de uit de hel gezonden slang, en het concilie van Nicea met de echtgenote van Adam, die haar echtgenoot de vrucht toereikte en hem overreedde, en na het eten van die vrucht zij zichzelf naakt verschenen en hun naaktheid met vijgenbladeren bedekten.

Onder hun naaktheid wordt de onschuld verstaan waarin zij daarvoor waren, en onder de vijgenbladeren de waarheden van de natuurlijke mens die allengs vervalst werden.

Deze oorspronkelijke Kerk kan ook vergeleken worden met de ochtendschemering en met de morgen, van waaruit de dag voortging tot aan het tiende uur, maar toen kwam een dikke wolk opdagen, waaronder de dag voortging tot aan de avond en daarna in de nacht, waarin voor sommigen de maan opging, en in dit schijnsel zagen enigen iets uit het Woord, terwijl de overigen in de nachtelijke duisternis zo ver doorliepen, tot zij niets van Goddelijkheid in de Menselijkheid van de Heer zagen, hoewel Paulus zegt, dat: ‘In Jezus Christus al de volheid van de Godheid lichamenlijk woont’, (Colossenzen 2:9); en Johannes, dat: ‘De Zoon Gods, die in de wereld gezonden is, de ware God en het eeuwige leven is’, (1 Johannes 5:20,21).

De oorspronkelijke of apostolische Kerk heeft nooit kunnen vermoeden, dat na haar een kerk zou volgen, die meerdere goden met het hart, en één met de mond zou vereren en die de naastenliefde van het geloof zou scheiden, de vergeving van de zonden van het berouw en de betrachting van een nieuw leven; en die een volslagen onmacht in geestelijke dingen zou invoeren; en het allerminst dat een Arius het hoofd zou opsteken, en na zijn dood, weer zou opstaan, en in het geheim heersen zou tot aan het einde.

639. Dat niet enig, de verdienste van Christus toerekenend geloof, in het Woord wordt bedoeld, blijkt duidelijk hieruit, dat dit geloof in de Kerk niet eerder bekend was dan nadat de synode van Nicea drie goddelijke personen uit het eeuwige had ingevoerd.

Toen dit geloof eenmaal was ingevoerd en zich over de gehele christelijke wereld had verbreid, werd elk ander geloof in de duisternis geworpen; zodat eenieder, die sindsdien het Woord leest, en het geloof, de toerekening en de verdienste van Christus ziet, vanzelf in datgene valt, wat hij voor het enige hield, zoals iemand die van een geschrift één bladzijde ziet en daarbij blijft staan en de pagina niet omdraait en iets anders ziet; of zoals iemand die zichzelf overreedt, dat dit of dat waar is, hoewel het vals is en alleen dat bevestigt.

Dan ziet hij het valse als het ware en het ware als het valse.

Deze zou naderhand de tanden op elkaar klemmen en naar eenieder die dit bestrijdt, met de mond sissen en zeggen: ‘U bent zonder inzicht’.

Zijn hele gemoed is daarin, omgeven door eelt, dat als onrechtzinnigheden alle dingen verwerpt, die met zijn zogenaamde rechtzinnigheden niet stroken; want zijn geheugen is als een wastafeltje, waarin alleen dit overheersende theologische idee is gegrift.

Indien iets anders binnenkomt, dan vindt het geen plaats waar het zou kunnen worden ingelijfd; vandaar werpt het geheugen dit uit zoals de mond het speeksel.

Zeg bijvoorbeeld aan een overtuigd naturalist, die òf gelooft dat de natuur zichzelf geschapen heeft, òf dat God na de natuur bestond, òf dat de natuur en God één zijn, dat het geheel en al het tegenovergestelde het geval is.

Zal hij u niet aanzien òf als een door de fabels van de priesters misleid mens, òf als een onnozele, òf als een stompzinnige, òf als een waanzinnige? Zo is het evenzeer gesteld met alle dingen die door de overreding en de bevestiging worden vastgelegd; ze verschijnen tenslotte als beschilderde tapijten die met veel spijkers zijn vastgemaakt aan een uit verweerde stenen opgebouwde muur.

De toerekening van de verdienste en de gerechtigheid van Christus is onmogelijk.

640. Om te weten dat de toerekening van de verdienste en de gerechtigheid van Jezus Christus onmogelijk is, is het nodig te weten wat Zijn verdienste en Zijn gerechtigheid is.

De verdienste van de Heer, onze Zaligmaker, is de verlossing, en van welke aard deze was, zie men eerder in het betreffende hoofdstuk, nrs. 114 tot 133., dit wordt daar beschreven.

Deze bestond in de onderwerping van de hellen en de ordening van de hemelen en daarna in de stichting van de Kerk, dus de verlossing was een zuiver Goddelijk werk.

Ook werd daar aangetoond, dat de Heer Zich door de verlossing in de macht heeft gesteld om die mensen weder te verwekken en zalig te maken, die in Hem geloven en Zijn geboden doen, en dat zonder deze verlossing geen vlees behouden had kunnen worden.

Aangezien nu de verlossing een zuiver goddelijk werk was en een werk van de Heer alleen en dit Zijn verdienste is, zo volgt hieruit, dat deze verdienste aan geen mens aangepast, toegekend en toegerekend kan worden, evenmin als de schepping en onderhouding van het heelal; de verlossing was ook een soort nieuwe schepping van de engelenhemel en eveneens van de Kerk.

Dat de huidige kerk deze verdienste van de Heer Verlosser aan hen toerekent die uit genade het geloof verkrijgen, blijkt uit hun dogma's, waaronder dit het voornaamste is.

Want het wordt gezegd door de hiërarchen van deze kerk en door hun volgelingen, zowel in de rooms-katholieke kerk als in de kerken van de hervormden, dat zij die het geloof verkregen hebben, door de toerekening van de verdienste van Christus niet alleen gerecht en heilig geacht worden, maar het ook zijn, en dat hun zonden geen zonden voor God zijn, aangezien zij vergeven werden en zij gerechtvaardigd zijn, dat wil zeggen, verzoend, vernieuwd, wederverwekt, geheiligd en tot de hemel ingeschreven.

Dat de gehele christelijke kerk heden ten dage deze zelfde dingen leert, blijkt duidelijk uit het concilie van Trente, uit de geloofsbelijdenissen, de Augustana of Augsburgse, en uit de daaraan toegevoegde en tevens aangenomen commentaren.

Wat vloeit uit de bovengenoemde en op dit geloof overgebrachte dingen anders voort dan dat het bezit van dit geloof deze verdienste en deze gerechtigheid van de Heer is, bijgevolg dat de bezitter daarvan Christus in een andere persoon is.

Er wordt immers gezegd dat Christus Zelf de Gerechtigheid is, en dat dit geloof de gerechtigheid is en dat de toerekening, waaronder ook toekenning en de aanpassing wordt verstaan, maakt, dat zij niet alleen gerecht en heilig worden geacht, maar het ook zijn.

Voeg aan de toerekening, de aanpassing en de toekenning alleen de overschrijving toe, en u zult een plaatsvervangende paus zijn.

641. Aangezien dus de verdienste en de gerechtigheid van de Heer zuiver goddelijk zijn, en de zuiver goddelijke dingen van dien aard zijn, dat de mens, indien zij aan hem aangepast en toegekend zouden worden, terstond zou sterven, en als een in de naakte zon geworpen stronk dermate verteerd zou worden, dat er nauwelijks een vonkje van hem zou overblijven, daarom nadert de Heer met Zijn Goddelijke de mensen en de engelen door een licht dat getemperd en gematigd is naar het vermogen en de hoedanigheid van eenieder, dus door hetgeen wat binnen het bereik valt en aangepast is; desgelijks door de warmte.

In de geestelijke wereld is een Zon, in het midden waarvan de Heer is; uit deze Zon vloeit Hij door het licht en de warmte in de gehele geestelijke wereld en in allen die daar zijn; alle licht en alle warmte daar komen daar vandaan.

De Heer vloeit uit deze Zon met hetzelfde licht en met dezelfde warmte ook in de zielen en de gemoederen van de mensen.

Deze warmte is in haar wezen Zijn Goddelijke Liefde, en dit licht is in zijn wezen Zijn Goddelijke Wijsheid.

Dit licht en deze warmte past de Heer aan het vermogen en de hoedanigheid van de opnemende engel en mens aan, hetgeen geschiedt door geestelijke aura's of atmosferen, die ze dragen en overbrengen.

Het Goddelijke Zelf dat de Heer onmiddellijk omgeeft, maakt deze Zon.

Deze Zon is van de engelen verwijderd zoals de zon van de natuurlijke wereld van de mensen, en dit opdat zij hen niet naakt en dus rechtstreeks aanraakt, want dan zouden zij, zoals gezegd, verteerd worden zoals een in de naakte zon geworpen stronk.

Hieruit kan blijken, dat de verdienste en de gerechtigheid van de Heer, aangezien zij zuiver goddelijk zijn, geenszins door toerekening in enig engel of mens gebracht kunnen worden.

Ja, indien ook slechts één druppel daarvan, zonder zo gematigd te zijn als eerder gezegd werd, hen aanraakte, dan zouden zij zich terstond verwringen als diegenen die met de dood worstelen, de voeten verrekken en de ogen verdraaien en de geest geven.

Dit is in de Israëlitische Kerk daarmee bekend gemaakt, 'dat niemand God kan zien en leven'.

De Zon van de geestelijke wereld, zoals zij is nadat Jehovah het Menselijke heeft aangenomen en daaraan de verlossing en de nieuwe gerechtigheid heeft toegevoegd, wordt ook beschreven met deze woorden bij Jesaja: 'Het licht van de Zon zal zeventvoudig zijn, als het licht van zeven dagen, ten dage als Jehovah de breuk van het volk zal verbinden', (Jesaja 30:26).

In dit hoofdstuk wordt van het begin tot het einde gehandeld over de komst van de Heer.

Wat er gebeuren zou, indien de Heer neerdaalde en een goddeloze naderde, wordt ook beschreven door het volgende in de Openbaring: 'Zij verborgen zichzelf in de spelonken en in de steenrotsen van de bergen; en zij zeiden tot de bergen en tot de steenrotsen: Verbergt ons van het aangezicht van degene die op de troon zit en van de toorn van het Lam', (Openbaring 6:15,16).

'Toorn van het Lam' wordt gezegd, aangezien hun de schrik en de marteling bij het naderen van de Heer zo verschijnt.

Dit kan nog duidelijker hieruit worden opgemaakt, dat wanneer een goddeloze in de hemel wordt binnengelaten, waar de naastenliefde en het geloof in de Heer regeren, zijn ogen door dikke duisternis worden bevangen, zijn gemoed door duizeling en waanzin, zijn lichaam door smart en marteling, en hij zoals een dode wordt.

Wat zou er dan wel gebeuren, indien de Heer Zelf met Zijn Goddelijke verdienste, die de verlossing is, en met Zijn Goddelijke gerechtigheid de mens binnentrad? Zelfs de apostel Johannes hield ook niet de aanwezigheid van de Heer uit, want men leest dat, 'toen hij de Zoon des Mensen in het midden van de zeven kandelaren zag, hij als dood aan Zijn voeten viel', (Openbaring 1:17).

642. Er wordt in de besluiten van de concilies en in de artikelen van de belijdenissen, waarop de hervormden zweren, gezegd dat God door ingieting van de verdienste van Christus de goddeloze rechtvaardigt, terwijl toch aan een goddeloze zelfs niet eens het goede van enige engel meegedeeld, laat staan dat hij met hem verbonden kan worden, zonder teruggeworpen te worden en terug te springen als een rubber bal die tegen een muur wordt gegooid, of verzwolgen te worden als een in een moeras geworpen diamant.

Ja zelfs zou het zijn, wanneer iets waarlijk goeds werd opgedrongen, alsof een parel werd vast gehangen aan de snuit van een zwijn.

Want wie weet niet, dat de mildheid niet geworpen kan worden in de onbarmhartigheid, de onschuld niet in de wraakzucht, de liefde niet in de haat, de eendracht niet in de tweedracht, dit zou gelijk staan met de hemel en de hel met elkaar te vermengen.

De niet wedergeboren mens is ten aanzien van zijn geest als een panter of als een oehoe, en hij kan vergeleken worden met de doorn of de netel, terwijl de wedergeboren mens is als een schaap of als een duif, en vergeleken kan worden met een olijfbos of met een wijnstok.

Overdenkt, verzoek ik u, als u wilt, hoe een panter-mens veranderd kan worden in een schaap-mens, of een oehoe in een duif, of een doornstruik in een olijfbos, of een netel in een wijnstok, door enige toerekening, toekenning en aanpassing van de goddelijke gerechtigheid, welke hem veeleer verdoemen dan rechtvaardigen zou, Moet niet, opdat de bekering zal plaatsvinden de wilde natuur van panter en oehoe, of het schadelijke van doorn en netel weggenomen worden, en in de plaats daarvan het waarlijk menselijke en onschadelijke worden ingeplant? Hoe dit gebeurt leert de Heer ook bij Johannes: 'Ik ben de ware wijnstok en Mijn Vader is de landman.

Elke rank aan Mij, die geen vrucht draagt, neemt Hij weg, en elke die wel vrucht draagt, snoeit hij, opdat zij meer vrucht zal dragen.

Gij zijt nu rein om het woord dat Ik tot u heb gesproken; blijft in Mij, gelijk Ik in u.

Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet, indien gij in Mij niet blijft.

Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken.

Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen.

Wie in Mij niet blijft, is buitengeworpen als de rank en is verdord, en men verzamelt ze en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand.

Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt en het zal u geworden.', (Johannes 15:1 tot 7).

Er is een toerekening, maar een van het goede en het boze, en tevens van het geloof.

643. Dat het de toerekening van het goede en het boze is, die in het Woord daar waar zij wordt genoemd, bedoeld wordt, blijkt uit talloze plaatsen daar, die weliswaar eerder ten dele werden aangehaald, maar opdat het voor eenieder zeker wordt, dat er geen andere toerekening bestaat, zullen ook hier enige plaatsen uit het Woord worden aangevoerd.

Deze zijn de volgende: De Zoon des Mensen zal komen, en alsdan zal hij eenieder vergelden naar zijn daden', (Mattheüs 16:27); 'Zij die de goedheden hebben gedaan, zullen uitgaan tot de opstanding van het leven, maar zij die de boosheden gedaan hebben, tot de opstanding van het gericht', (Johannes 5:29); 'Het Boek werd geopend, dat des levens is, en allen werden geoordeeld naar hun werken', (Openbaring 20:12,13); Ziet, Ik kom haastiglijk, en Mijn loon is met Mij, om eenieder te geven naar zijn werk', (Openbaring 22:12); 'Ik zal bezoeken naar zijn wegen, zijn werken zal Ik hem vergelden', (Hosea 4:9; Zacharia 1:6; Jeremia 25:14; 32:19); 'In de dag van Zijn toorn en van Zijn gerecht oordeel zal God eenieder vergelden naar zijn werken', (Romeinen 2:5,6); 'Wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat eenieder de dingen zal wegdragen, die door het lichaam zijn gedaan, naar dat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij boos', (2 Corinthen 5:10).

Er bestond geen andere wet van toerekening in het begin van de Kerk, en er zal geen andere bestaan aan haar einde.

Dat er geen andere bestond in het begin van de Kerk, blijkt uit Adam en zijn echtgenote, namelijk dat zij verdoemd werden, aangezien zij kwaad hadden gedaan door te eten van de boom der kennis van het goede en het boze, (Genesis 2 en 3).

Dat er eveneens geen andere bestaan zal aan het einde van de Kerk, blijkt uit deze woorden van de Heer: ‘Wanneer de Zoon des Mensen komen zal in de heerlijkheid van Zijn Vader, dan zal Hij zitten op de troon van Zijn heerlijkheid; en Hij zal tot de schapen aan Zijn rechterhand zeggen: Komt, gij gezegenden, en bezit als erfenis het koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging van de wereld; want Ik ben hongerig geweest en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling en gij hebt Mij opgenomen; Ik was naakt en gij hebt Mij gekleed; Ik ben krank geweest en gij hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis en gij zijt tot Mij gekomen.

Maar tot de bokken aan Zijn linkerhand zei Hij, omdat zij de goedheden niet gedaan hadden: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk de duivel en zijn engelen bereid is’, (Mattheüs 25:31 e.v.).

Hieruit kan eenieder met open ogen zien, dat er een toekenning van het goede en het boze is, en dat er ook een toekenning van het geloof is, komt omdat de naastenliefde die tot het goede behoort, en het geloof dat tot het ware behoort, tezamen zijn in de goede werken; en dat, wanneer zij niet tezamen zijn, de werken niet goed zijn, zie de artikelen nrs. 373 tot 377 hiervoor.

Daarom zegt Jacobus: ‘Abraham, onze vader, is hij niet uit de werken gerechtvaardigd, als hij zijn zoon geofferd heeft op het altaar; ziet gij niet, dat het geloof samengewerkt heeft met de werken, en uit de werken het geloof als volmaakt erkend is; en de Schrift is vervuld is geworden, die zegt: ‘Abraham geloofde God, en het is hem tot gerechtigheid gerekend’, (Brieven 2:21,22,23)

644. De reden waarom de leiders van de christelijke kerken en vandaar hun ondergeschikten onder de toerekening in het Woord, de toerekening van het geloof verstonden, waarin de gerechtigheid en de verdienste van Christus gegrift en zo aan de mens toegeschreven zijn, is deze: dat zij veertien eeuwen lang, dat wil zeggen, vanaf de tijd van de synode van Nicea, van geen ander geloof wilden weten.

Daarom zette zich alleen dit geloof in hun geheugen en vandaar in hun gemoed vast alsof het er een organisch deel van uitmaakte, en het leende er van die tijd af een licht aan zoals dat van een brand in de nacht, door welk licht dit geloof verscheen als het theologisch ware zelf, waarvan alle overige dingen in aaneengeschalk verband afhangen, en die uiteen zouden vallen, wanneer dit hoofd of deze zuil verwijderd werd.

Wanneer zij dan ook onder het lezen van het Woord een ander geloof dan dit toerekenende zouden denken, dan zou dit licht tezamen met de gehele theologie ervan uitgeblust worden, en er zou een duisternis opdoemen, waardoor de gehele christelijke Kerk zou verdwijnen.

Daarom werd dit geloof gelaten ‘gelijk een wortelstronk in de aarde, nadat de boom is afgehouden en verdorven, totdat de zeven tijden zullen zijn voorbijgegaan’, (Daniël 4:23).

Wie onder de bevestigde leiders van de kerk heden ten dage stopt niet, wanneer dit geloof bestreden wordt, zijn oor als met watten dicht, om maar niets daartegen te horen.

Maar u, mijn lezer, open uw oren en lees het Woord, en u zult op heldere wijze een ander geloof en een andere toerekening gewaarworden dan waarvan u zich tot nu toe hebt overreed.

645. Het is verwonderlijk, dat hoewel het Woord van begin tot einde vol is van getuigenissen en bevestigingen, dat eenieder zijn goede of kwaad wordt toegerekend, niettemin de dogmatici van de christelijke godsdienst hun oren als met was dichtgestopt, en hun ogen als met zalf bestreken hebben, zodat zij geen andere toerekening dan die van hun bovenvermeld geloof hoorden en zagen, en ook niet horen en zien, terwijl dit geloof gevoeglijk kan worden vergeleken met de oogziekte die zwarte staar wordt genoemd, ja zelfs met recht zo te noemen is; deze ziekte is een volslagen blindheid van het oog en komt voort uit een verstopping van de gezichtszenuw, en waarbij toch het oog volkomen lijkt te zien.

Evenzo gaan zij die in dat geloof zijn, als met geopende ogen rond en verschijnen voor anderen alsof zij zagen, terwijl zij toch niets zien, aangezien de mens niets van dit geloof weet, wanneer het binnentreedt, want hij is dan als een stronk, en hij weet ook daarna niet of het in hem is, en hij weet evenmin of iets daarin is; en later zien dezen ook als met klare ogen dit geloof in barensnood en de edele vruchten van de rechtvaardiging baren, namelijk de vergeving van de zonden, de levendmaking, de vernieuwing, de wederverwekking en de heiliging, terwijl zij toch van geen enkele daarvan een teken gezien hebben en ook niet zien kunnen.

646. Dat het goede, wat de naastenliefde is, en het boze, wat de ongerechtigheid is, na de dood worden toegerekend, is mij overtuigend bewezen door alle ondervinding met betrekking tot het lot van degenen, die uit deze wereld in de andere overgaan.

Eenieder wordt, nadat hij daar enige dagen vertoefd heeft, onderzocht naar zijn hoedanigheid, dus van welke aard hij in de vorige wereld ten aanzien van de godsdienst was.

Wanneer dit heeft plaatsgevonden, melden de onderzoekers dat aan de hemel en dan wordt hij overgebracht tot zijn gelijken, dus tot de zijnen; op deze wijze vindt de toerekening plaats.

Dat er een toerekening is van het goede voor allen die in de hemel zijn, en een toerekening van het boze voor allen die in de hel zijn, bleek mij duidelijk uit de ordening van beide uit de Heer.

De gehele hemel is in gezelschappen geordend overeenkomstig alle verscheidenheden van de liefde van het goede, en de gehele hel overeenkomstig alle verscheidenheden van de liefde van het boze.

Op gelijke wijze wordt uit de Heer de Kerk op aarde geordend, want deze stemt met de hemel overeen; haar godsdienst is het goede.

Bovendien, vraag aan onverschillig welk mens die godsdienst heeft en tevens begaafd is met rede, om het even of hij uit dit dan wel uit een van de beide andere werelddelen is, wie naar hij gelooft in de hemel zal komen en wie in de hel, en zij zullen eenstemmig antwoorden, dat zij die het goede doen in de hemel zullen komen, en dat zij die het boze doen in de hel zullen komen.

Verder, wie weet niet, dat elk waarachtig mens een ander mens liefheeft, of een groep van meerderen, een burgerij of een koninkrijk naar het goede van hen, ja zelfs niet alleen de mensen, maar ook de beesten en eveneens de onbezielde dingen, zoals: huizen, bezittingen, velden, tuinen, bomen, wouden en landen, ja zelfs metalen en stenen, naar hun goedheid en hun nut; het goede en het nut zijn één.

Zou dan niet de Heer de mens en de Kerk naar het goede liefhebben?

Wordt vervolgd.